

E

ANJELI NOCI

Miroslava Vavříčková

ANJELI NOCI

Miroslava Varáčková

Autor: © Miroslava Varáčková
Korektúra: Mgr. Lenka Mondočková
Obálka: © Katarína Jurková
Vydavateľstvo: © Elist, Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2018, druhé vydanie
Tlač: SPŠ polygrafická, Bratislava

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-177-8

Ako povedal ktosi múdry:
„Sú ľudia, ktorí sa nikdy neprestanú milovať, pretože
to, čo ich spája, je silnejšie ako to, čo ich rozdeľuje.“

1. kapitola

„Kto povedal, že život nie je pes?“ potichu som zafrflala a zo všetkých síl potlačila slzy.

„Hovorila si niečo?“ mame neuniklo moje ponosovanie. V chudej ruke držala posledné kusy batožiny a očividne na tom nebola lepšie ako ja, hoci sa svoje pocity pokúšala všemožne skryť.

„Ale nie. Nič.“

Mlčky prikývla a otočila sa mi chrbtom, aby som nevidela, ako ňou lomcujú pochybnosti. Nikdy nahlas nepriznala, že sa posledné týždne topí v neistote, a ani nemusela. Sršala z nej. Z každého jej pohybu či gesta. Zbytočne ju skrývala a pokúšala sa nás všetkých oklamať. Sama so sebou uzavrela nepísanú tichú dohodu o statočnosti. No nedarilo sa jej ju dodržať. Veď ako by aj mohlo!

Ponosila som do auta zvyšok našich vecí, a po opätovnom skontrolovaní všetkých miestností som sa usadila na zadné sedadlo vedľa svojho brata, ktorý sa tváril, akoby sa ho nič netýkalo. Na okamih som ho upodozrievala, že je to len jeho svojský spôsob pretváranky. A možno aj bol.

„Myslím, že máme už všetko, môžeme vyraziť,“ doľahlo ku mne mamino skonštatovanie. Neuniklo mi, ako jej pri tých slovách preskočil hlas.

V tej chvíli bolo nad slnko jasnejšie, že dnešok zaujme poprednú priečku v našich osobných zoznamoch najhorších dní. Hneď po tom, ako zomrel otec a životy sa nám otočili naruby.

Naposledy som sa obzrela na priečelie nášho domu a mlčky sa rozlúčila s ním i s ulicou, ktorá bola plná

spomienok. Očami som pohľadila okno svojej izby a o malú chvíľu, keď sme sa pohli a neodvratne opustili domov, z celej duše som si želala, aby nás tam, na novom mieste, čakali krajšie zajtrajšky bez strát.

„Stihla si sa rozlúčiť s Dianou?“ prerušil mamin hlas ťaživé ticho, keď sme miňali sídlisko, na ktorom bývala.

„Mhm,“ vydrala som zo seba a radšej sa už nepozerala na svet za oknom, na činžiaky ktoré skrývali mnohé naše kamarátske tajomstvá.

„Cez najbližšie voľno ju môžeš ísť navštíviť. Môžete sa aj naďalej stretávať. Cez prázdniny a sviatky, cez víkendy... Nejdeme predsa až tak ďaleko.“

„Mhm,“ odvetila som opäť. Na inú odpoveď som sa v tej chvíli nezmohla. Opúšťať Dianu bolo ako opúšťať sestru. Tvorili sme nerozlučnú dvojicu už od škôlky a ja som si život bez nej nevedela predstaviť.

Popravde, nikdy som si nemyslela, že sa to naozaj stane, že skutočne odídeme, hoci som úplne chápala mamu, prečo sa tak rozhodla. Potajme som dúfala, že sa udeje niečo, čo tomu zabráni. Predstavovala som si, že príde povodeň, zavládne mor, vychýli sa zemská os alebo príde neočakávaná doba ľadová, že do nového domu udrie blesk, alebo... alebo sa len jednoducho zobudím a zistím, že všetko to bol len zlý sen. No nebol. Skutočnosť sa premenila na oceľovú vestu, pre ktorú som nemohla poriadne dýchať a dusila sa.

„Pustím rádio,“ ozvala sa opäť mama a pozrela na mňa v spätnom zrkadle. Nasilu sa snažila udržiať konverzáciu, hoci by bolo lepšie, keby mlčala a nechala mlčať i mňa.

Strojene som sa na ňu usmiala. Ten výraz som dlho trénovala, aby som ho v situáciách ako táto mohla použiť, aj keď som celý celučký deň dúfala, že sa moja silná túžba zhmotní a zasiahne proti prúdu udalostí,

ktoré sa práve diali a ja ho nebudem musieť nikomu predviesť.

Nič také sa však nekonalo. Žiadne zázraky, zásahy zhora, žiadne guľové blesky.

„Bude sa ti tam páčiť, uvidíš,“ povedala, no znelo to, akoby chcela uistiť viac seba ako mňa.

„Pokúsim sa zvyknúť si.“

„Všetci si zvykneme. Časom. Keby som neverila, že nám tam bude lepšie, nestahovali by sme sa. Robím to aj pre teba, Ema. Pre vás oboch. Ostať by nás zničilo. Najprv mňa a potom i vás.“

Prikývla som, no v duchu som preklínala každý nový kilometer, ktorý nás vzdäľoval od starého života. Mne v ňom bolo dobre. Nechcela som ho meniť. Aj napriek nevôli, ktorá sa ma zmocnila, som však vedela, že keby sme ostali, keby sa naozaj zadrel motor alebo sa stala prírodná katastrofa, nikdy by to už nebolo ako predtým. Nikdy. A taktiež som vedela, že pre mamu je oveľa ťažšie opúšťať domov ako pre mňa, preto som jej to nechcela ešte viac sťažovať zbytočnými rečami. Verila, že zmena je riešenie, ktoré nám pomôže preniesť sa cez bolesť. Dúfala, že ak odíde z miesta, kde na nás spomienky na otca číhali na každom kroku, skôr sa nám podarí začať odznova. Nemohla som jej predsa kradnúť to presvedčenie. Bolo pre ňu ako záchranné lano, ktorého sa úzkostlivo držala, len aby dokázala každé ráno vstať z postele a fungovať.

Vedela som, že v živote každého človeka sa občas dejú veci, s ktorými nesúhlasí, no pre ľudí, ktorých miluje, sú nevyhnutné a práve preto, z lásky čistej a silnej, sa musí prispôbiť.

Zavrela som oči a v mysli si prehrala poobedné lúčenie s Dianou.

„Navždy priateľky?“ spýtala sa ma.

„Navždy,“ prisazne som vztýčila dva prsty. „Ničím neohrozené BFF.“

„Sviňa osud,“ zahromžila Diana smrkajúc. „Neukradne mi ťa, hoci by si bývala aj na severnom póle medzi ľadovými medveďmi a nemala žiadnu wifinu. Nájdeme si spôsob, ako ostať v kontakte. Za každých okolností.“ Naposledy ma objala. Tak tuho, až ma zaboleli rebrá.

A práve tento náš vzájomný sľub spolu s vedomím, že domov je vlastne tam, kde je rodina, kde je moja mama a brat, mi tíšil bolesť na duši.

Nenápadne som pozrela na vedľa sediaceho brata Tomáša, ktorý sa ustavične netrpezlivo hniezdil. V ruke držal mobil a hral nejakú hru. Prsty mu skákali po tlačidlách ako o život. Asi zacítil môj upretý pohľad, otočil sa a zagánil.

„Čo je?“

„Nič,“ odvrkla som a opäť sa zapozerala von.

Tomáš mal osem a bol o deväť rokov mladší, no ja som mala pocit, že nás delia tisíce svetelných rokov. Akoby žil v úplne inej dimenzii plnej elektroniky riadenej centrálnym počítačom, a nič z reálneho sveta sa ho netýkalo. Zvykla som ho volať Kybertomi, čo ho spoľahlivo vytáčalo.

Nezraz sme sa hádali pre maličkosti a pravidelne mi vykrikoval, že som tá najhoršia sestra na svete, no keď sa večer bál, bola som prvá, za kým pribehol a votrel sa mi pod paplón.

***

Krajinu už pohltila tma, keď sme konečne dorazili na ulicu lemovanú vysokými topoľmi. Bolo ich tam nespočet, týčili sa v stromoradi nad chodníkom a clonili výhľad. Nepáčili sa mi. Rovnako ako vysoké domy s oddelenými predzáhradkami, ako celá ulica i veľké mesto, ktoré sa na prvý pohľad javilo ako neko-nečné bludisko.

„Tak už sme tu,“ ozrejmila mama, akoby sme nevedeli, a teatrálne rozťahla ruky. „Náš nový domov. Voi-lá!“ S Tomášom za päťami vstúpila cez bráničku do dvora a zaštrngala kľúčmi.

„Poď, Ema,“ zavolala na mňa. „Nech vojdeme spoločne. Bude v tom symbolika.“

Prevrátila som oči, niekoľkokrát som sa zhlboka nadýchla a počúvla ju. Neochotne a neisto. Krok za krokom som sa v duchu presviedčala, že nič nie je také, ako sa javí na prvý pohľad a že toto nie je mesto plné smogu, nákupných centier, spleťtých ciest a príšernej odmeranosti. Snažila som sa vidieť na ňom aspoň niečo pozitívne. Prisahám, že áno. No jediné, čo som cítila, bola nenávisť. K mestu. K sťahovaniu. K skutočnosti, že tam nebudú moji priatelia vrátane Diany a predovšetkým, že tam nebude náš otec. Ale ten nebude už nikde. To bol zo všetkého ten najhorší fakt.

Vstúpili sme spolu dnu, ako to chcela mama, držiaci sa ruky, a neisto postávali v skromnej predsieni. Dom bol o poznanie menší ako ten, v ktorom sme bývali doteraz, no príjemné zemité farby spôsobili, že vyzeral útulne. Točité schodisko, sled drevených dverí, na stene osirelý obraz akýchsi hôr. Náš nový domov, naše nové útočisko i štartovací bod zároveň.

„Bude nám tu dobre,“ povzdychla mama a obdarila úsmevom brata i mňa. Videla som, ako ňou lomcuje zmes protichodných pocitov, ale držala sa. Pevnejšie som jej stisla ruku na znak súhlasu.

„Nájdete si nových kamarátov a budete využívať všetky výhody veľkomesta. Čaká nás veľa pekných vecí.“

„Je tu aj TriDÉ kino?“ nadšene sa ozval Tomáš.

„Určite. A keby len jedno!“

„Aj Imax? A herňa s virtuálnou realitou? Kubo bol v takej, keď boli v lete na dovolenke.“

„Zistíme,“ mama mu postrapatila vlasy a pobádala ho, aby vybehol hore pozrieť sa na svoju novú izbu. Pomyslela som si, aké ľahké je kúpiť si ho, ako málo stačí k tomu, aby bol šťastný. Chcela som byť ako on. Aspoň na chvíľu zabudnúť a zahodiť starosti za hlavu, otvoriť sa novým výzvam a všetkému, čo nás čaká.

***

Ráno sa ulicou rozhostil ruch a zobudil ma. Pomrvi-la som sa, zazívala a ospalo sa rozhliadla okolo.

„Tak predsa sa mi to len nesnívalo,“ povzdychla som.

Slnecné lúče bezočivo vliezali dovnútra a oznamovali ďalší teplý deň. Na koniec septembra dosť netypický, nadčasové letné horúčavy pôsobili vyčerpávajúco. Pomyslela som si, že predovšetkým v meste budú spaľujúce a neznesiteľné a prepadol ma ďalší príval smútku za horami a lesmi, ktoré obklopovali mestečko, z ktorého sme prišli.

Posadila som sa a ponáťahovala skrehnuté svaly. Ešte stále som mala oblečené tie isté rifle a tričko, čo včera. Ani som sa nestihla prezliecť do pyžama pred tým, ako som v noci po príchode prepadla sebaľútosti a slzami zmáčala celú podušku.

Očami som prebehla po miestnosti. Bola pekná. A pomerne veľká. Aj nábytok ladil. No nič z toho ma nedokázalo dostatočne potešiť. Ešte aj svieža zelená na stenách, jedna z mojich obľúbených farieb, ma zner-vózňovala.

Všimla som si krabice a kufre stojace na zemi, ktoré mi sem vyniesla mama, keď som zaspala. Určite bdela celú noc a zaháňala démonov smútku zmysluplnou činnosťou. Otec jej chýbal ako kyslík. Chradla bez neho na tele i na duši a začala trpieť nespavosťou.

Batožiny bolo dosť, aby som vybaľovaním zabila veľkú časť dňa a použila to ako dobrý dôvod na samotu.

Aspoň že tak. Nebudem sa musieť poflakovať domom a nasilu sa tváriť nad vecou.

Hluk zvonku ma prinútil vyliezť z postele a pozrieť sa, čo sa deje. Pred vedľajším domom nejaký chalan v príšerných šortkách s palmami kosil trávnik. Škeril sa pri tom od ucha k uchu, kýval hlavou do rytmu hudby, ktorá sa hlasne ozývala ktovie skade, a popisoval si. Mal tmavohnedé krátke vlasy a chudé telo. Pripomenul mi žirafu, musela som sa pousmiať. Aj na diaľku by som mu mohla zrútať všetky rebrá pod opálenou kožou. Dva, štyri, šesť...

Bezmyšlienkovite som ho pozorovala.

Znenazdajky pozrel mojím smerom. Stuhla som a okamžite som sa skryla za stenu.

Bolo mi trápne.

Špehovať z okna je... fakt úbohé. Panebože! Ešte si bude myslieť, že som divná a odkázaná na stalkovanie, a to sme len dorazili.

Bolo mi zo všetkého nanič. Úplne.

Prešla som ku kufrom a z toho najväčšieho vytiahla uterák, ktorý som dostala pod stromček počas posledných Vianoc. Nutne som potrebovala sprchu.

***

Keď som neskôr zišla do kuchyne, privítala ma vôňa čerstvo zaliateho čaju a teplých hriankov. Už to bolo isté, mama nezažmúrila oka, čo značilo jediné – zmena miesta zatiaľ nezlepšila nič.

Jedáleň bola veľká, v strede s podlhovastým stolom a štyrmi stoličkami. Širokým priechodom sa spájala s obývačkou z jednej strany a s kuchyňou z druhej. Vzdušnosť domu nechýbala, to sa muselo uznať. Ak sa

zabývame a zmiznú všadeprítomné krabice, tašky a kufre, bude to pekný dom, uznala som v duchu.

Mama s Tomášom sedeli pri stole a jedli.

„Ako sa ti spalo?“ prvá prehovorila mama a usmiala sa. „Odfukovala si ako dudok.“

Neurčito som pokrčila plecami.

„Je taká povera, že to, čo sa ti sníva na novom mieste v prvú noc, sa splní,“ povedala a zvedavo sa na mňa zadívala. „Prezradiš, čo to bolo? Dúfam, že niečo pekné.“

Asi čakala, že nejako zareagujem, no čo som jej mala povedať? Že mi je mizerne, že som revala večer až do úplného vyčerpania a bezsenný spánok bol pre mňa vykúpením?

Radšej som uhla očami, do pripravenej šálky si naliala čaj a odhryzla si z hrianky, aby som nemusela odvetiť.

„Mohlo sa ti prisniť, že sme vyhrali v lotérii,“ ozval sa Tomáš a uškrnul sa.

„Alebo že uzákonia celosvetový zákaz všetkých počítačových hier pre drzé decká,“ neodpustila som si štipľavú poznámku.

„Ha-ha, vtipné.“

„Džem nebudeš?“ mama vstúpila so našej prestrelky a natrčila ku mne ruku s pohárom. „Načala som tvoj obľúbený, marhuľový.“

„Nie, ďakujem.“

„Mne sa spalo fantasticky,“ mlel svoje naďalej Tomáš. „Izba je super. Škoda, že si nepamätám, čo sa mi snívало. Ale budem si myslieť, že o najnovšom apgrejde Kantr Strajku v mojom písíčku.“

S mamou sme na seba pozreli a ja som vystrúhala grimasu. Kybertomi, ako inak!

„Nemusela si sa vláčiť s batožinou sama, pomohla by som ti,“ nadhodila som.

„To je v poriadku.“

„Nespala si, však?“

„Ale áno. Trochu,“ uhýbavo pozrela bokom.

To si viem predstaviť, dralo sa mi na jazyk.

Asi som si neuvedomila, čo za výrazy mi krivia tvár, pretože mama sa zarazila a zosmutnela. V pokuse o nápravu som predviedla natrénovaný úsmev číslo stopäťdesiat. Povzbudzujúci. Kým s Tomášom sme si dovolili k sebe všeličo bez obáv, že by sa to toho druhého dotklo, pri mame to bolo iné. Záležalo na každom slove, na každom zatvorení sa. Bola z nás najcitlivejšia a mne z celej rodiny najbližšia. Tragédia, ktorá nás postihla, naše puto ešte viac prehĺbila.

Boli sme si aj fyzicky veľmi podobné. Kým Tomáš bol genetická zmiešanina oboch rodičov, ja som mala tie isté plavé vlasy s jemnými vlnami ako mama, ten istý drobný nos, tie isté modré oči a útlu postavu, ktorá ma často zlostila, lebo som túžila mať oblíny ako Diana, na ktorých išli chalani nechať oči.

„Poobede musím ísť nakúpiť. Treba naplniť chladničku, lebo okrem pár trvanlivých potravín tu nemáme nič. S Tomáškom sa chceme aj poobzerať po okolí. Pôjdeš s nami?“ navrhla po chvíli.

„Nie, nemám teraz náladu na spoznávanie nového prostredia. Ostanem radšej tu, ak ti to nevadí.“ Predstava, že sa zavriem v izbe a poddám sa pocitu najväčšej trpiteľky, mi bola viac po vôli.

„Ako chceš. Nebudem ťa nútiť.“

„Chcem sa vybalíť a skamarátiť sa s izbou.“ Túžila som po krátkej samote, aby som sa mohla naplno oddať pocitom a zložiť masku.

***

Popoludní slnko hrialo ako bláznivé a ja som mala pocit, že mi v hlave vypáli dieru. Ležala som na dvore na neudržiavanom trávniku a užívala si krátke oddych

od vybaľovania. Oblečenie som už mala naukladané v skrini, knihy vyložené na polici, fotky s otcom, kamarátmi a spolužiakmi nalepené nad posteľou. Zostávalo už len zopár krabíc, v ktorých bolo... ani neviem čo. Bordel, ktorý som nazbierala za celý svoj život a ktorý bude treba nekompromisne pretriediť.

Mama s bratom boli ešte stále na nákupoch, čo mi vyhovovalo. Smela som sa tráviť otrávene, nešťastne a naštvane zároveň a necítiť pri tom výčitky.

„Ahoj,“ ozvalo sa zrazu kdesi od susedov.

Nečakaný hlas ma vyplašil. Inštinktívne som sa posadila a obzrela sa.

Spoza vysokého betónového plotu trčala hlava. Smiešna hlava. Žirafia. Ihneď som spoznala suseda, ktorého som ráno špehovala.

„Uff, ale si ma vyľakal! Nie si trochu drzý? Takto sem nazeráť,“ vyletelo zo mňa ostro.

„O nič viac ako ty,“ vrátil mi. „Som Ivan, tvoj neodolateľný sused slintajúci po zoznámení,“ dodal napokon priateľsky a usmial sa.

Zahanbila som sa a do tváre sa mi nahrnula krv. Trafil do čierneho. Nebolo to od neho o nič bezočivejšie, ako moje zízanie spoza okna.

Nuž som vstala a v záujme nadviazania dobrého susedského vzťahu chtiac-nechtiac podišla bližšie.

„Ema,“ predstavila som sa a zmierlivo mu podala ruku.

„Teší ma, že budeme susedia,“ vycieral sa.

„Prečo?“

„Aspoň tu bude konečne niekto mladý. Poviem ti verejné tajomstvo,“ stíšil hlas. „Túto ulicu by mali premenovať na Geriatricko-infantilnú. Osídľujú ju totiž samí dôchodcovia alebo rodiny s malými deckami, čo je čisté peklo. Nikdy nevieš, či na teba odniekiaľ nepoletí gu-mená kačica alebo barla.“

„Aha,“ pomyslela som si svoje.

„Kry si hlavu. Za každých okolností. Pozri!“ Nahol sa a ukázal mi čosi vo vlasoch. „Spomienka na zasrana od Gašparíkových. Vbehol mi do cesty, keď som išiel na bicykli. Zrýpal som sa. Rovno na kameň. A museli mi šiť kečku.“

„To je tak, keď ľudia nenosia prilbu...“

„Nie si ty nejaká múdra?“ zamračil sa.

„Ani nie,“ pokrčila som plecom.

„Tak či tak, bude príjemná zmena mať cez plot niekoho v mojom veku.“ Premeral si ma od hlavy po päty a naspäť. „A hlavne takú... sympošku,“ veľavravne zamýkal obočím.

Moje nervy!

Prevrátila som očami. Posledná vec, po ktorej som túžila, bol nejaký trápny flirt. Daj si pohov, dralo sa mi na jazyk.

„Odkiaľ ste vlastne prišli?“ spýtal sa.

„Zďaleka.“

„No, to si mi fakt veľa prezradila.“

„Nuž,“ moja nálada by sa dala prirovnať k teplotám na Sibíri. Dialóg som viedla čisto zo slušnosti.

„Ja tu tvrdnem celú večnosť. Odjakživa,“ lakte si položil na plot a o ne oprel bradu. Očividne mienil v konverzácii pokračovať ešte dlho. „Ale raz vypadnem, jedného krásneho dňa opustím tento najnudnejší kút sveta a vrhnem sa do víru bujarého života.“

Nezaujato som pritakala. Mať tak teraz jeho problémy...

„Sľúbil som si to pri soche svätého Krištofa.“

„To je kto?“

„Patrón všetkých cestovateľov a automobilistov. Kam budeš vlastne chodiť do školy?“ spýtal sa. Z jeho rečenia sa mi točila hlava.

„Na gympe.“

„Neverím! Teba mi sem privial snáď osud.“

„Nešťastná náhoda,“ zamrmlala som.

„Čo?“

„Ale nič,“ pokrútila som hlavou.

„Ráno budeme chodiť do školy spolu,“ povedal ako istú vec a jeho nadšenie by sa dalo chytiť do rúk a zabaliť do škatuľky s mašličkou.

„Fajn,“ pokrčila som plecami. „Prečo nie?“

Z Ivana sršala dobrá nálada. Vždy som mala rada ľudí kypiacich veselosťou, sprijemňovali dni. Aj keď ja som sa cítila práve teraz opačne a určite so mnou nebola zaujímavá reč.

Ivan nepatril medzi pekných chalanov, za ktorými sme sa otáčali na ulici. Jeho tvár bola dlhá a chudá, črty ešte stále príliš chlapčenské. Pleť mal posiatu množstvom vyrážok a pieh, no niečo, čo mal v pohľade, mi hovorilo, že si budeme rozumieť. Iskra, aká človeka zaujme.

„Pred vami tu bývala jedna bláznivá rodina, pravi Taliani,“ preskočil z témy na tému. „Aspoň sa dialo dačo zaujímavé. Pravidelne robili divadlo pre celú ulicu. To si mala vidieť!“ zarehotal sa. „No približne pred rokom sa rozviedli a zmizli bez stopy. Jeden by povedal, že sa pozabíjali navzájom. Dom bol niekoľko mesiacov prázdny, tak som len čakal, kto príde a či vôbec.“

„A si sa dočkal,“ rozhodila som rukami.

„Našťastie.“

„Hm, ako pre koho.“

„Nebud' taká otrávená, život tu nie je najhorší, sama po čase zistíš.“

„Ale ani najlepší, keď chceš zdúchnuť, nie?“ neodpustila som si.

„Dá sa to vydržať,“ znova sa zasmial. „Ak si odmyslíš milión vecí, čo ti lezú na nervy.“

„A prečo bol,“ pozrela som smerom k nášmu domu, „tak dlho prázdny? Niekoľko mesiacov, to je divné, nie? V mestách je zvyčajne vysoký záujem o nehnuteľnosti, hlavne v takejto lokalite. Čo tu straší, či čo?“

„Hej, straší, všetkých nádejných kupcov vystrašila cena a zobrali nohy na plecيا. Až okrem vás.“

Ivan si ma opäť premeral.

„Asi sa máte dobre, nie?“ zahlásil a zjavne tým narážal na našu finančnú stránku.

„Jasné, lepšie sme sa nikdy nemali,“ s poriadnou dávkou sarkazmu som povzdychla. Peniaze sme síce mali, poisťka po otcovi bola vysoká a vystačí nám na dlho, no keby radšej k žiadnemu poistnému plneniu nikdy nedošlo. To však Ivan nemohol vedieť, nemal odkiaľ. Určite predpokladal, že sme ako rodina kompletní, a ja som nemala v úmysle mu nič vysvetľovať. Aspoň v ten deň určite nie.

„Vieš čo, idem ešte vybaľovať,“ povedala som, aby som sa vyhla ďalšej konverzácii. Nechcela som zachádzať do detailov o mojom živote a práve k tomu jeho otázky začali smerovať. „Máme príšerný bordel, tak nech je čím skôr všetko na svojom mieste.“

„Jasnačka, bež. Tak zajtra,“ milo sa usmial.

„Díkes za pokec,“ kývla som mu a stratila som sa vo vnútri.

***

Mama s Tomášom sa vrátili až večer. Pookriati, veselí. Potešilo ma to. Vidieť mamu aspoň na chvíľu s úprimnou spokojnosťou v tvári bolo čosi ako malý zázrak. Priniesli mi obrovskú pizzu – šunkovú s ananásom, ktorá okamžite naplnila vôňou celú kuchyňu.

„Ako bolo?“ spýtala som sa a pomohla s vykladaním nákupu. Priniesli snáď celý obchod. Múky, mlieko, mäso, zeleninu, drogériu...

„Dobre,“ odpovedala mama a podala mi škatuľu s jogurtmi, aby som ich uložila do chladničky, ktorá ešte voňala novotou a bola jednou z mála vecí, čo neos-

tala po pôvodných majiteľoch, a ktorú mama dala pár dní dozadu priviesť.

„Najprv sme boli v obrovskom nákupnom centre s tromi kinami – TriDÉ,“ pripojil sa Tomáš a posledné dve slová vyslovil s neskrývaným nadšením. „Potom sme si dali zmrzlinový pohár a nakoniec pizzu. Fantastické čosi. Také dačo by sme v starom meste nezažili.“

„Škoda, že si nešla s nami,“ zhodnotila mama.

„Mne to nevadí. Možno nabudúce. Aspoň som sa stihla zoznámiť so susedom.“

„Nehovor! To je skvelá správa. Aký je? Ako sa volá?“

„Ivan a je... veď uvidíš. Nechýba mu zmysel pre humor.“

„To je ten chlapec v tvojom veku?“

„Áno.“

„Už som ho zazrela. Milo pozdravil. Mohli by ste byť kamaráti. Nemyslela by si toľko na starých. A choď sa najesť, lebo ti vychladne pizza.“

Jedlo bolo posledné, čo sa mi žiadalo, žalúdok som mala zo všetkého stiahnutý na malú guľôčku, no aj tak som počúvla. Nechcela som kaziť náladu. Veď aj mama sa musí veľmi prekonávať, aby bola v pohode.

***

Večer som sa s mamou usalašila pred telkou, zatiaľ čo Tomáš už spal. Inokedy vysedával pred počítačom oveľa dlhšie, no dnešok ho unavil. Kopa nových vecí a zážitkov vie byť vyčerpávajúca.

Hral nejaký sitkom a hoci sme obe mlčky civeli na obrazovku, bolo jasné, že duchom lietame inde. Prisunula som sa k mame a pritúlila sa.

Nemali sme vo zvyku viesť dôverné rozhovory, nerozprávali sme jedna druhej o pocitoch a i keď sme si boli blízke, každá z nás si nechávala kus súkromia. Až do dňa, keď nám uniformovaný policajt medzi dverami

oznánil, že otec mal smrteľnú dopravnú nehodu. Vtedy sa bariéry zlomili.

„Viem, že je to teraz pre teba ťažké, Emi. Ale pochop ma, nemohla som inak. Nedokázala by som viac žiť niekde, kde mi ho všetko pripomínalo. Postupne by som sa zacyklila v minulosti. Videla som to na sebe,“ nadhodila, pričom sa jej hlas viackrát zlomil a zdalo sa, že sa rozplače. „Kvôli tebe a tvojmu bratovi sa musím držať nad vodou.“

Nezmohla som sa na slovo, a tak som sa k nej aspoň tesnejšie privinula.

„Často myslím na to ráno, keď odišiel. Snažila som sa rozpomenúť si, čo posledné povedal. A vieš, čo to bolo?“

Pokrútila som hlavou.

„Uvidíme sa večer. Aká obyčajná veta! Keby som mohla vrátiť čas, zastavila by som ho, aby nikam nechodil, pretože inak sa jeho posledné slová stanú klamstvom...“ Rukou si utrela oči a pokračovala. „Verila som, že spolu prežijeme celý život a nikdy by mi nezapadlo, že o neho tak skoro prídeme. Nepripúšťala som si to ani v zlom sne.“

„Celé je to strašne nespravodlivé, mami. K tebe, k nemu, k nám...“

Nevedela som, čo iné povedať, kde v sebe zozbierať slová útechy. Aj tak by asi boli zbytočné. „Najhoršie je ostať na všetko sama. Na všetky rozhodnutia.“

„Nie si sama, máš predsa nás.“

„To je iné, Ema, raz to pochopíš.“

Ostali sme tam sedieť až do noci, hoci ma ráno čakal nástup do novej školy. Nechcelo sa mi ani zamak spať. Hlavu som mala plnú výčitiek a otázok, čo za chybu sa stalo vo vesmírnom systéme, v tom naoko dokonalom neviditeľnom mechanizme, keď dovolil, aby vyhasol jeden taký dôležitý a chcený ľudský život. Aký skrat a prečo nastal, keď sme prišli o otca.

2. kapitola

Ráno bolo kruté. Mala som pocit, že budík začal zvoniť presne sekundu po tom, čo som konečne zaspala. Do nemoty som myslela na starých kamarátov a spolužiakov, od odlúčenia s ktorými ubehlo sotva pár dní a už mi príšerne chýbali, na starú triedu i na novú, na to, čo ma čaká a či zapadnem... a teraz som nemala chuť ani len rozlepiť oči, nieto ešte vstať. Potichu som zamrmlala, kto kedy vymyslel školskú dochádzku a načo. V tom to bolo všade rovnaké. V predchádzajúcom dome či tu. Ranné vstávanie ma zabíjalo.

Len čo som sa rozspato dovliekla do sprchy a pustila vodu, už sa ozvalo mamino zvolanie.

„Pohni si, nech nemeškáš hneď v prvý deň!“

Zavrela som oči a tvárila sa, že nepočujem. Prosím, prosím, ešte aspoň chvíľu chcem spať a utiecť z reality.

„Ema, počuješ? Švihaj!“ Zaklopala a následne začala hlasno búchať. „Ema! Si v poriadku?“

Buch, buch!

„Ema, ihneď sa mi ozvi,“ jej hlas naberal na intenzite a vyskočil prinajmenšom o oktávu vyššie.

„Som,“ zakričala som. „Teda asi,“ dodala som už pre seba.

„Tak nech si už vonku! Hodiny utekajú. Musíš byť v škole o niečo skôr, aby si sa stihla zorientovať.“

Zamotala som sa do dlhého uteráka ako larva a pozrela do zrkadla. Moja tvár mala rôzne odtiene, len nie ten správny. Kruhy pod očami, viečka opuchnuté...

To už len bude prvotriedna ukážka mojej krásy hneď na začiatok.